

sociale system, pensionisterne, bistandsmodtagerne og indvandrerne, og som betyder, at man faktisk tvinger mange ældre, mange pensionister, og også mange bistandsklienter til at leve under dårligere forhold, fordi de tilfældigvis er gift, fordi de tilfældigvis er reelt samboende. Der er vores holdning, at det skal man væk fra. Om folk vil bo sammen med 2, 3, 4 eller 5 i et ollekolle, er ikke noget, som Folketinget skal straffe pensionisterne for.

Endelig mener vi, at folkepensionen selvfølgelig skal hæves; det er vi enige med andre partier om. Det er vigtigt, at vi sørger for, at den har et niveau, så den skattefinansierede del af alle de nuværende private pensionsordninger kan fjernes.

Sonja Albrink (CD):

Jeg vil gerne starte med at kaste et blik på tre overskrifter fra avisartikler, som jeg faldt over under forberedelsen til debatten i dag.

»Ældre er forkælede« lyder den første, der er fra 1993. Den anden, som er fra i år, hedder »Det gode liv som folkepensionist«, og den tredje og nyeste melder, at »Ældre er trygge og tilfredse«. Den fra 1993 vedrørte rapporten fra Socialkommissionen, og i presseomtalen blev det konkluderet, at pensionisterne var de store vindere i de sidste 20 års økonomiske kapløb. Ved præsentationen for pressen kunne formanden for Socialkommissionen, fru Aase Olesen, citeres for, at de ældre i Danmark har en levestandard, som stort set ikke afviger fra den øvrige del af befolkningens.

Den anden af overskrifterne, »Det gode liv som folkepensionist«, er fra i sommer og dækker over en gennemgang af velstandsniveau og formueforhold hos pensionisterne, der som gruppe – og jeg siger: som gruppe – angiveligt har det bedre end nogen sinde før i Danmarks-historien.

Den tredje overskrift, med udsagnet om »De ældre som trygge og tilfredse«, relaterer til de to helt nye rapporter fra Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut og fra Socialforskningsinstituttet.

På den baggrund kunne man godt spørge: Hvorfor skal vi nu igen have den her debat i Folketinget? Hvad er det, der gør, at partierne år efter år rejser disse næsten enslydende forespørgsler og fremsætter dagsordensforslag, som samler bred enighed om, at nu skal der gøres noget ved det?

Her må jeg gentage, hvad vi i CD har sagt i årevis, og som jeg også tog mit udgangspunkt i ved debatten den 8. november sidste år, nemlig at de ældre er lige så forskellige som alle andre, og at det eneste, de rigtig har tilfælles, er, at de netop er forskellige. Det udgangspunkt har socialministeren også gjort til sit i sin besvarelse i dag, og det kan vi i CD være helt enige i.

Lad mig så vende tilbage til den nyeste overskrift og undersøgelsen, som vedrørte de 80-100-åriges levevilkår, dvs. den gruppe på omkring 200.000 mennesker, vi sædvanligvis anser for de svageste. Undersøgelsen når til det resultat, at kun en lille procentdel synes, de har det dårligt og ikke får en tilfredsstillende behandling. I det store regnskab er det fint og godt, men det betyder dog samtidig, at vi blot taler om 1 procent, for det drejer sig altså om 2.000 enkeltpersoner. Det må heller ikke springes helt over, at en del af de svageste har det overhovedet ikke været muligt at interviewe, f.eks. de demente ældre.

Hvor meget godt vi end kan sige om, hvordan de ældre totalt set er stillet her i det danske velfærdssamfund, så er der ganske mange menneskeskæbner, som har hårdt brug for ikke at drukne i det store regnskab, og bl.a. det forhold gør, at det kan være på sin plads, at Folketinget tager debatten igen. Man begår en bommert, hvis man ikke også vil beskæftige sig med den marginalgruppe.

Hjemmehjælpen eller mangelen på tilstrækkelig hjemmehjælp er en af de hyppigste klager, der høres på ældre- og handicapområdet. Socialministeren har givet en udmærket redegørelse, som vi i CD kan bakke helt op. Det gælder også konstateringen af, at der er en divergens mellem brugernes ønske og den hjælp, kommunerne stiller til rådighed.

Det er godt, hvis behovet for hjælp til den egentlige omsorg stort set er dækket, men jeg mener ikke, at det er rimeligt at nedprioritere eller tilsidesætte behovene for hjælp til det praktiske. Det gør kommunerne jo, og det er deres ansvar, men det er aldeles ikke rimeligt hverken i sommerferieperioden eller på noget andet tidspunkt at lade svage ældre sejle i snavs eller på anden måde unddrage dem ganske almindelig praktisk bistand, som de har behov for, og som er med til at give mange en tålelig tilværelse.

Det er rimeligt og godt, at den ældre inddrages og også selv medvirker i de praktiske gøremål, i det omfang det kan lade sig gøre og da